

ת"פ 45466/07/21 - מדינת ישראל נגד פארס רמיחאת, סובחי רמחי, מוחמד שגור,

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 45466-07-21 מדינת ישראל נ' רמיחאת (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט אמיר טובי, שופט בכיר
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. פארס רמיחאת,
2. סובחי רמחי,
3. מוחמד שגור, (עצור בפיקוח)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ראיד רחאל

ב"כ נאשם 1: עו"ד אושרת אטיאס ממשרד עו"ד באסל פלאח

נאשם 1 באמצעות הליווי

גזר דין

בעניינו של נאשם 1

ההליך וכתב האישום

1. הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע, על סמך הודאתו, בעובדות כתב אישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות כדלקמן: סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיפים 428 סיפא + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (שתי עבירות), ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (שתי עבירות).

הסדר הטיעון, אשר הושג לאחר שהחלה שמיעת הראיות בתיק, כלל הסכמה עונשית, לפיה יעתרו הצדדים להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של 39 חודשים, כאשר לגבי יתר רכיבי הענישה הוסכם כי כל צד יוכל לטעון טענותיו באופן חופשי.

2. כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") חובק שישה אישומים, כאשר ארבעה מתוכם מתייחסים לנאשם. להלן יסקרו רק העובדות הרלוונטיות לנאשם, אשר בהן הודה.

עמוד 1

3. בחלק הכללי לכתב האישום נאמר כי נאשם 2 מאורס לבתו של נאשם 1, ונאשם 3 הינו אחיינו של נאשם 1.

חברת "מ.מ. זאיד חברה לפיתוח ועבודות עפר בע"מ", אשר בבעלות מרואן שגור (להלן: "חברת זאיד"), וחברת "אוקיינוס תשתיות בע"מ", הנמצאת בבעלות זאיד רמחי (להלן: "חברת אוקיינוס"; להלן יחד: "החברות"), מספקות ומשכירות, בין היתר, כלים וציוד מכני הנדסי (להלן: "כלי צמ"ה"). בעליהן של החברות הינם אחיו של הנאשם, אשר עובד עם חברות אלו, בין היתר באחזקת כלי הצמ"ה והשמתם באתרי בנייה ותשתיות שונים.

4. באישום הראשון נאמר כי חברת "קבוצת אורון אחזקות והשקעות בע"מ" (להלן: "חברת קבוצת אורון") הינה חברה לתשתיות ובנייה, אשר בזמן הרלוונטי לכתב האישום ביצעה עבודות תשתית לחיבור מסילת הרכבת לנמל החדש בחיפה, באתר הנמצא ליד חוף שמן. איאד זרעיני, יליד 1962 (להלן: "איאד"), שימש בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהל עבודה באתר ובמסגרת תפקידו פיקח על קבלנים שונים שעבדו באתר, וכן על הבטיחות ועל ביצוע העבודה.

3. מספר חודשים עובר ליום 21.6.2021, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, פנה הנאשם אל איאד והביע רצון כי כלי הצמ"ה של החברות יופעלו באתר בעבור תשלום, והלה השיב כי טרם החלה עבודה באתר. סמוך ליום 21.6.2021 נודע לנאשם כי באתר מתקיימות עבודות תשתית באמצעות קבלנים וכלי עבודה אחרים.

4. בהמשך לאמור, ביום 21.6.2021, סמוך לשעה 12:30, נסעו הנאשמים 1 ו-2 ברכב יונדאי איוניק לבן בעל מ.ר. 396-01-302 (להלן: "הרכב"). במהלך הנסיעה דיווח נאשם 1 לנאשם 2 על כך שאיאד מעסיק באתר קבלנים וכלי עבודה אחרים, והתקשר לנאשם 3 על מנת שיגיע לפגוש אותם בסמוך לאתר, במטרה להניע את איאד, באיומים, להעסיק את כלי הצמ"ה של החברות (להלן באישום זה: "התכנית").

במהלך הנסיעה אמר נאשם 1 לנאשם 2 שכאשר יגיע לאתר ביחד עם נאשם 3, עליהם לגשת לאיאד, לוודא זהותו, "לשים לו אקדח בפנים בלי עצבים" ולומר לו כי בעבר אמרו לו שהם רוצים לעבוד באתר. נאשם 1 הדריך את נאשם 2 כיצד עליו לפעול בהגיעו לאתר, באומרו "תגיד לו אני אפתח לך את הפנים בסכין ותשלוף עליו דבר... תגיד לו יא מנייק על מי אתה עובד, תגיד לו אפתח לך את הפנים אל תחזור לפה יא מנייק, תגיד לו הגענו אליך מהצד של אבו עלי מאבטין אשכרה תגיד לו אל תפחד, תשלוף עליו אקדח ודבר, שלא יכוון, ישלוף את האקדח וישאיר אותו למטה ואתה תשלוף את הסכין".

5. בשעה 13:06 לערך, חבר נאשם 3 לנאשמים 1 ו-2 בסמוך לאתר. נאשם 1 נתן לנאשמים 2 ו-3 את הרכב בכדי שיסעו בו לתוך האתר, והמתין להם ברכב אחר בקרבת האתר. כל זאת, לשם מימוש התכנית.

6. בסמוך לשעה 13:07, נסעו נאשמים 2 ו-3 ברכב לאתר והגיעו אליו כשהם רעולי פנים. בהמשך, פנו נאשמים 2 ו-3 אל איאד ואיימו עליו, באומרם "אנחנו מאנשיו של אבו עלי שגור הפעם באנו אליך פעם הבאה נירה בך". משביקש איאד לדעת מה הבעיה, השיב נאשם 3 "פעם שעברה באנו אמרנו לכם עבודה אמרתם שאין". בשלב זה, יצא נאשם 3 מהרכב כאשר הוא אוחז בידו חפץ חד הנחזה לאקדח ואיים "תחזור אחורה אני מאנשיו של אבו עלי מאבטין שגור, אנחנו לא רוצים אף אחד פה, כולם לצאת, הפעם אזהרה בפעם הבאה ירייה בראש". לאחר מכן, עזבו נאשמים 2 ו-3 את האתר. כל זאת עשו הנאשמים בצוותא, בכוונה להפחיד את איאד או להקניטו ובכך להניעו לספק להם עבודה באתר.
7. לאחר עזיבת נאשמים 2 ו-3 את האתר, ניגש איאד אל שאול מרום, מהנדס האתר (להלן: "שאול"), וסיפר לו על שהתרחש. בהמשך, התקשר טלאל אבו כליב, אשר עובד כשומר בחברה (להלן: "טלאל") אל איאד, וביקש ממנו להגיע לתחנת דלק פז בנשר (להלן: "תחנת הדלק") בכדי להיפגש עם הנאשם.
8. בסמוך לשעה 15:20 הגיעו איאד וטלאל לתחנת הדלק, שם פגשו בנאשם. הנאשם פנה אל איאד ואמר לו כי הוא צריך עבודה ורוצה להפעיל את כלי הצמ"ה שלו באתר. איאד השיב כי הוא אינו אחראי על העסקת קבלנים באתר, והתקשר לשאול על מנת לבקש ממנו להגיע לתחנת הדלק ולהצטרף לפגישה.
9. משהגיע שאול לתחנת הדלק, דרש ממנו הנאשם, בנוכחות איאד, שיעסיק את כלי הצמ"ה שלו באתר ושחברת קבוצת אורון תשלם דמי שכירות יומית עבור הפעלת כלי הצמ"ה. שאול השיב שאינו יכול להעסיק את כלי הצמ"ה באתר מאחר שיש קבלן שעובד באתר, והוסיף כי אינם נוהגים לשלם עבור הפעלת כלי צמ"ה באופן נפרד עבור כל יום עבודה. הנאשם חזר על דרישתו, באומרם לשאול כי ברשותו כלי צמ"ה פנויים והוא רוצה שישתמשו בהם באתר בעבור תשלום כאמור.
10. בעקבות אימוניהם ומעשיהם של הנאשמים, אשר בוצעו בצוותא, ביום 22.6.2021 החלו לעבוד באתר כלי צמ"ה מסוג באגר של חברת אוקיינוס בעבור שכר יומי של 3,000 ש"ח, וזאת בהוראת שאול, ואיאד עזב את עבודתו באתר והחל לעבוד במסגרת פרויקט אחר בחברה.
11. באישום השני נאמר כי חברת "בני עאדל ג'באלי חברה לעבודות עפר ופיתוח - נצרת בע"מ" (להלן: "חברת ג'באלי"), הינה חברה לעבודות עפר ופיתוח, אשר בזמן הרלוונטי לכתב האישום ביצעה עבודות תשתית באתר מסילת הרכבת הקלה בקרית אתא. באותה תקופה, שימש עיסא גדיר, יליד 1979 (להלן: "עיסא") כמנהל עבודה באתר הרכבת הקלה ובמסגרת תפקידו פיקח על קבלנים שונים שעבדו באתר, על הציוד ועל ביצוע העבודה באתר.
12. ביום 2.6.2021 פנה הנאשם לעיסא והביע רצונו כי באתר יועסק רכב משא עם מיכל מים, הנמצא בבעלות חברת אוקיינוס (להלן: "המיכלית"). מאחר שלא מצא נהג בעל רישיון נהיגה למשקל העולה על 15 טון, המתאים להפעלת המיכלית, אמר הנאשם לעיסא כי ישלח נהג בעל רישיון למשקל שאינו עולה על

15 טון, אולם עיסא סירב מאחר שרישיון נהיגה זה אינו מתאים לנהיגה במיכלית.

13. משלא הצליח הנאשם לאתר נהג בעל רישיון נהיגה מתאים, החליט לשלוח את נאשם 2 ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחרים") לאתר הרכבת הקלה בכדי לאיים על עיסא ולדרוש ממנו להפעיל את המיכלית באתר על ידי נהג הנעדר רישיון מתאים (להלן באישום זה: "התכנית").

14. במסגרת התכנית, ביום 3.6.2021, בסמוך לשעה 14:30, במהלך נסיעתם של נאשמים 1 ו-2 ביחד עם האחרים ברכב, תדרך הנאשם את נאשם 2 ואת האחרים, באומרו, בין היתר, "תקשיבו יקרים שלי, הדבר שאתכם, תוציא את האקדח, אני אומר תנסו למשוך אותו וכדור בקנה... ובעסק תן בו בסדר... אם הרבצתם לו שיישאר באתר, אני לא לוקח את האתר. תקשרו אותו, תתפוס אותו בגרון, תגיד אם מישהו יפתח אם מישהו יגיד... ותזרוק אותו על הרכב ותשאירו אותו מולכם, יאללה קדימה יקרים שלי".

15. במועד ובשעה הנקובים לעיל שהה עיסא במשרד באתר הרכבת הקלה ביחד עם עובד נוסף בשם עבדאללה סלימאן (להלן: "עבדאללה"). בשלב זה, הגיעו נאשם 2 והאחרים לאתר כשהם רעולי פנים ודרשו מעיסא לצאת עמם אל מחוץ למשרד. עבדאללה ניסה לקום מכיסאו, אך נאשם 2 והאחרים איימו עליו, כאשר אחד מהם הורה לו לשבת, מנע ממנו לצאת ואמר לו ש"יפוצץ לו את המוח", בכוונה להפחידו.

16. נאשם 2 והאחרים איימו על עיסא מחוץ למשרד, באומרם "תניע לפני שנשבור לך את השיניים ותצא ואל תחזור". כל זאת, בכדי להניעו להפעיל את המיכלית באתר הרכבת הקלה גם אם לא ימצא נהג בעל רישיון מתאים לכך. בעקבות האיום, עזב עיסא את האתר.

17. בהמשך למתואר, בסמוך לשעה 18:00, התקשר הנאשם אל רסלאן אבו קמיר (להלן: "רסלאן"), אשר אינו בעל רישיון מתאים להפעלת המיכלית, והנחה אותו להגיע עם המיכלית של חברת אוקיינוס למחרת היום לאתר הרכבת הקלה ולהתחיל לעבוד שם.

בעקבות איומיהם ומעשיהם של נאשמים 1 ו-2 ביחד עם האחרים, הגיע רסלאן עם המיכלית לאתר הרכבת הקלה למחרת היום בשעות הבוקר ועבד באתר.

18. באישום החמישי נאמר כי דורגאם רושרוש (להלן: "דורגאם") מתגורר בכפר מג'אר ועובד בחברת "רושרוש מ.פ בנין ופיתוח בע"מ", ח.פ. 512063199, המצויה בבעלות אביו (להלן: "חברת רושרוש"). במועד הרלוונטי לכתב האישום ביצעה חברת רושרוש עבודות בנייה ופיתוח בהר יונה בעיר נצרת.

19. ביום 7.6.2021, בסמוך לשעה 16:12, התקשר הנאשם לדורגאם ודרש ממנו לאפשר הפעלת כלי צמ"ה השייך לחברות בעבור תשלום, תוך שהוא מאיים עליו, באומרו "אני אומר לך אם אנחנו לא נעבוד גם אתה

לא תעבוד שם", ו-"אם אתה תגיד לי שאתה לא רוצה יוקלט (סוג של צמ"ה) אנחנו נגיד לך שאנחנו לא רוצים אותך בנצרת", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. דורגאם השיב כי הנאשם לא יכריח אותו לעבוד איתו ושהוא מחליט אם לעבוד או לא. בתגובה אמר לו הנאשם "גם אנחנו מחליטים אם אתה תעבוד או לא, מה דעתך לנסות את זה" והוסיף כי יש לו כלי צמ"ה מסוג יוקלט שהוא מעוניין להפעיל באתר הר יונה. משהשיב לו דורגאם כי הוא אינו רוצה להעסיק באתר כלי צמ"ה מסוג יוקלט, ענה הנאשם "ואנחנו לא רוצים אותך שם שתדע", בכוונה להפחידו או להקניטו.

20. בהמשך השיחה המתוארת, בפחדו מהנאשם, התקשר דורגאם לנאשם בסמוך לשעה 16:24 ואמר לו כי אם תהיה לו עבודה באתר הוא ייתן לנאשם עדיפות. הנאשם אמר לדורגאם שיסדר לו עבודה באתר הבנייה, ודורגאם השיב כי למחרת היום, כאשר יהיה באתר, הוא יבדוק אם יש לו צורך בכלי העבודה ויעדכן את הנאשם בהתאם.

21. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 16:46, התקשר הנאשם לדורגאם וביקש ממנו לפגוש אותו בנצרת, תוך שאמר לו באופן מאיים "אתם אנשים שאוהבים לאכול ולא נותנים לאכול, אנחנו לא רואים אתכם, אני לא רוצה לעבוד אני לא רוצה יותר כלום. אני רוצה לפגוש אותך ולהגיד לך שתי מילים, אתם מודדים אנשים בכסף... אנחנו אין לנו מה להפסיד, אתם לוקחים עבודה ולא נותנים לאף אחד לעבוד, אני אומר לך שזה לא יסתדר בהמשך במיוחד איתך". עוד במהלך השיחה אמר הנאשם לדורגאם "אנחנו מבינים אחד את השני, אתם עקשנים רק שיהיו בעיות בינינו וזה יגדל". דורגאם השיב כי הוא רוצה להיפגש ולא רוצה בעיות, שאז אמר לו הנאשם "רק אחרי שיהיה משהו אתם תגידו בוא, אני אומר לך מההתחלה אתה רוצה לפתור את זה, יפתח סיפור שלא ייסגר", והוסיף "אני אומר לך אני רוצה עבודה ליוקלט אתה אומר לי שאין לי אתרים. תסדר אותה באתר אחר. אם אתה רוצה אותה קח אותה, אם לא, לא צריך". כל זאת, בכוונה להפחידו או להקניטו.

22. בו ביום, בסמוך לשעה 20:02, התקשר דורגאם לנאשם ואמר לו כי הוא שוחח עם אנשים ושאל אחד לא יאיים עליו. הנאשם השיב "הדיבור איתך יהיה אחרת נמצא לך פתרון כמה דקות". בהמשך, בסמוך לשעה 20:19, התקשר דורגאם שוב אל הנאשם ואמר לו "הסיפור מאחורינו", והשניים קבעו להיפגש למחרת היום.

23. באישום השישי נאמר כי עטאללה עפונה (להלן: "עטאללה") מתגורר בכפר עראבה ועובד בחברת "טוראב השקעות ופיתוח בע"מ" (להלן: "חברת טוראב"). במסגרת תפקידו, אחראי עטאללה על הזמנת כלי עבודה וציוד כבד.

24. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, רצה עטאללה להעסיק כלי צמ"ה מסוג באגר באתר הנמצא בכביש 6, בין יוקנעם לצומת עין תות. לשם כך, יצר קשר טלפוני עם הנאשם ביום 25.5.2021 בשעות אחר הצהריים וסיכם עמו כי יעסיק כלי צמ"ה באתר.

25. ביום 26.5.2021, בשעות הבוקר, השתנה סידור העבודה של עטאללה, ובעקבות כך הודיע לנאשם שהוא אינו זקוק עוד לכלי הצמ"ה.

26. בהמשך למתואר, בסמוך לשעה 11:12, התקשר הנאשם אל עטאללה ואיים עליו, בכוונה להפחידו או להקניטו, באומרו "תגיד לבוס שלך שאני יזיין אותו ואני יזיין אותך אתה יא מניאק ואחושרמוטה, אתה שפל, אני אזיין אתכם אני אבוא אליכם לשטח על מי אתם צוחקים אתה והוא יא מניאק? תגיד לבוס שלך שלא הכל כסף תגיד לו שאני אקרע אותו ויזיין אותו אפתח אותו לשניים... אתם מעריכים את האנשים על פי הכסף שלכם אתמול נתת לי להוציא באגר אתה צוחק עלי אתם הוצאתם עשר באגרים אני רוצה את האחושרמוטה שאמר לך לא להביא אותי". עוד איים הנאשם על עטאללה באומרו "וואלק אני מזמן וואלק אני מחפש אותך כבר ארבעה חודשים שתעשה טעות יא מניאק יא נוכל... תבוא לשטח חכה לי שם אני בא לשטח אחצה אותך שני חצאים אזיין אותך ואת כל הזבידאת איתך יא מניאק ושהבוס שלך יבוא אחושרמוטה תגיד לו אני שם את הרגל שלי בתחת שלו".

במהלך השיחה ניסה עטאללה להרגיע את הנאשם, אולם הלה המשיך לקלל ולאיים על עטאללה, באומרו "אני אראה לך אני אראה לך זה יעלה זה יעלה לך בשיניים שלך, אני אוריד לך אותם יא זבל", וכן "אני תשמע אני לא קבלן אני עובד בכוח, בכוח אני הולך לעבוד... אני אחתוך לך את כל הבאגרים אצית לו את כולם והוא יראה, הקטרפילר שלו אני אצית לו את כולם". כל זאת, בכוונה להפחיד את עטאללה ואת בעלי חברת טראב או להקניטם.

עד כאן עובדות כתב האישום.

ראיות לעונש

27. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה את רישומו הפלילי של הנאשם (מ/ע1), ממנו עולה כי לחובתו 9 הרשעות קודמות בעבירות בנשק, אלימות, סמים ורכוש, בגין נגזרו עליו מספר עונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח לתקופות שונות. הרשעתו האחרונה הינה משנת 2020 בעבירה של סיוע לסחר/עסקה למסירת החזקה בנשק לאחר, במסגרתה נדון, בין היתר, למאסר בפועל לתקופה של 50 ימים.

28. מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות לעונש.

טיעוני הצדדים

29. המאשימה עתרה לאמץ את הסדר הטיעון, בהיותו סביר וכזה המאזן נכונה בין חומרת העבירות, חלקו של הנאשם בהן ועברו הפלילי, לבין הודאתו שהובילה לחיסכון בזמן שיפוטי. נטען, כי שמיעת הראיות אמנם

החלה ונשמעה עדותם של חלק מעדי התביעה, אולם נותר מספר רב של עדים שזימונם לבית המשפט העלה קשיים לא מבוטלים ופגע בהתקדמות וקידום ההליך. לתמיכה בעונש המוסכם, הצביע ב"כ המאשימה על פסיקה שדנה במקרים דומים, בה הוטלו עונשים דומים. לצד עונש המאסר המוסכם, בקשה המאשימה לגזור על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצויים למתלוננים.

30. ההגנה הצטרפה לבקשת המאשימה לכבד את הסדר הטיעון, תוך שהדגישה את התיקון המשמעותי שנעשה בכתב האישום ואת ייחודיות נסיבות עבירת הסחיטה בתיק דנא. נטען כי חלקו של הנאשם במעשים הוא כמבצע בצוותא, משדל, כזה הנמצא בטבעת החיצונית של העבירה. ייחודיות נוספת מוצאת את ביטויה בכך שמעשי הסחיטה נועדו לשם קבלת עבודה ולא לצורך דרישת כסף או ממון. בנוסף נטען כי הסדר הטיעון הושג לאחר ניהול משא ומתן ממושך ולאחר שנשקלו כלל השיקולים הדרושים לעניין.

31. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, ביקש הסנגור לקבוע כי העבירות מהוות אירוע אחד. צוין כי העונש המוסכם על הצדדים נמצא ברף הבינוני-גבוה של הפסיקה במקרים דומים, כך שלא מדובר בעונש החורג לקולא ממדיניות הענישה הנוהגת.

אשר לרכיב הפיצוי, נטען כי המתלוננים, שלזכותם התבקש בית המשפט להטיל פיצויים בחרו משיקוליהם לא להגיע למסור גרסתם במסגרת שמיעת הראיות, ולא הציגו כל אינדיקציה לנזק שנגרם להם, בעוד הודאת הנאשם חסכה את הצורך בזימונם. ביחס לקנס, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב במצבו הכלכלי של שולחו, הנמצא במעצר מזה למעלה מעשרים חודשים, כאשר כתב האישום לא ייחס לו הפקת רווח כלכלי כלשהו מביצוע העבירות. לפיכך, עתר הסנגור להימנע מלהטיל על הנאשם ענישה בדמות קנס או פיצוי, ולחילופין להסתפק בהטלתם בסכום מינימלי.

דברו האחרון של הנאשם

32. בדברו האחרון ביקש הנאשם סליחה, תוך שציין כי הוא מתחרט ולוקח אחריות.

דיון והכרעה

33. בבואו לגזור את עונשו של נאשם, נדרש בית המשפט לפעול על-פי עיקרון ההלימה, המחייב קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם כך, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ובכלל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

34. סוגיית גזירת הדין בהסדרי טיעון הכוללים ענישה מוסכמת, לא זכתה להתייחסות מפורשת במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. בפסיקה קיימות שתי גישות ביחס לשאלה באם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם בבואו לבחון הסדר טיעון המוצג בפניו. "האחת עונה על תשובה זו בחיוב, והשנייה גורסת כי במקרים מסוימים לא יהא בכך צורך, למשל במקרה בו סבירותו של הטווח המוסכם ברורה על פניה ואינה מעוררת שאלה בדבר חריגה מהסדר הטיעון" (ע"פ 2014/20 **אנקרי נ' מדינת ישראל** (19.1.2021)).

35. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הסחיטה באיומים והאיומים המיוחסים לנאשם, הם זכותו של הפרט לאוטונומיה, לכבוד, לנכסיו וממונו ולרצונו החופשי, וכן לסדר הציבורי ולמנהל תקין. על החומרה והכיעור הגלומים בעבירה של סחיטה באיומים, עמד בית המשפט לא פעם. כך לדוגמה בע"פ 7083/12 **מדינת ישראל נ' כהן** (2.12.13) נאמר כי "סחיטה באיומים היא נגע החותר תחת יסודותיו של קיום אנושי הוגן, וזורע בנסחט פחד ואימה... נזכור כי תווית העונש שקבע המחוקק לסעיף 428 לחוק העונשין היא תשע שנות מאסר, מקום שבו הושגה מטרת הסוחט".

36. הנאשם בעניינינו הורשע בשתי עבירות של סחיטה באיומים ושתי עבירות של איומים. על האבחנה בין איומים לבין איומים אליהם מתלווה פגיעה בקניינו או בגופו של אדם עמד בית המשפט בע"פ 1106/11 **מדינת ישראל נ' ואקנין** (29.6.2011), בקבעו:

"חומרנו של העונש המירבי שקבע המחוקק, יש בה כדי להצביע על סלידתו העמוקה מהעבירה. בעוד שעבירת האיומים "סתם" הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת עונש מירבי של שלוש שנות מאסר, הרי שאם מתלווה לאיומים פגיעה בקניינו או בגופו של אדם, מתייצב רף הענישה המקסימאלי על 7 או 9 שנות מאסר. מדינה דמוקרטית, החורטת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חפץ לעשות דין לעצמו, ולהשיג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקניינו של האחר - ללא רשות. אין חולק איפוא על הקשר שבין האיסור המופיע בעבירה, לבין הזכויות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו".

יפים לעניין זה גם הדברים שנאמרו בע"פ 1725/07 **מדינת ישראל נ' אבן סעוד** (14.5.2007):

"אכן, ערים אנו לכך שהנסחטים במקרים רבים אינם נכונים להתלונן פן יבולע להם, והרי אין ניתן להעמיד שוטר ליד כל נסחט 24 שעות ביממה. לפיכך נודעת חשיבות מרובה להרתעת הסוחטים. יתר על כן, המדובר בעבירות שיש בהן שפל מדרגה מוסרי מיוחד; בע"פ 9839/06 מדינת ישראל נ' חבני (טרם פורסם) [פורסם בנבו] צינה חברתי השופטת ברלינר, כי 'סחיטה היא עבירה שיש בה יסוד של שפלות לצד ההיבט הרכושי שבה'. שפלות זו מתבטאת בהשגת רווחים קלים על חשבון הזולת, תוך הטלת אימה ופחד עד כדי חשש לחיים ולמשפחה".

37. בשים לב לעובדה כי מדובר בהסדר "סגור", איני נדרש לבחון את נסיבות ביצוען של העבירות באופן מפורט. יחד עם זאת, אני רואה להדגיש כי אין בידי לקבל את טענת הסנגור כאילו נועדו מעשיו של הנאשם לקבלת עבודה ולא לצורך דרישת כסף או ממון. למשמע הדברים עלול להתקבל הרושם כי מדובר במי שביקש להתפרנס בכבוד ולקבל תמורה הוגנת בגין עבודתו אותה השיג בדרכים כשרות, ולא היא. מדובר במי שפעל בכוחניות ופורענות וחתר, תחת איומים והטלת אימה על המתלוננים, לאלץ אותם לשכור כלי עבודה שבבעלות אחיו, אפילו לא היה צורך באותם כלים ותוך קביעת התמורה שתשולם לו בגין השכרתם. לא כך נוהג מי שמבקש להתפרנס בכבוד. כך נגדם אלים, הפועל בכוח הזרוע להשיג את מבוקשו תוך רמיסת זכויותיהם של המתלוננים והתעלמות בוטה מרשויות החוק, כאילו אין דין ואין דין.

38. בבואי לבחון את סבירותו של העונש שהוסכם בין הצדדים, אל מול הענישה הנוהגת במקרים דומים, ראיתי לציין כי הענישה שהוטלה על ידי בית המשפט במקרים דומים, הנה בעלת מנעד רחב למדי. מטבע הדברים תלויה הענישה בנסיבות המעשה לרבות התכונן שקדם לביצוע העבירות, הזיקה שבין הסוחט לנסחט, אופי האיומים והסחיטה, האם העבירות בוצעו בצוותא, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, האם דרישות הסחיטה מולאו כתוצאה מהסחיטה וכיוצא בנסיבות שיש בהן כדי להשפיע על חומרת האירוע. בנוסף, תלויה הענישה גם במאפייניו של העושה, לרבות גילו, עברו הפלילי, שילובו או אי שילובו בהליך שיקומי מידת ההצלחה בהליך מעין זה, ועוד כהנה נסיבות אישיות.

בנוסף, עבירת הסחיטה באיומים כוללת שתי חלופות, כשהחלופה המחמירה מתייחסת למצב שבו נשאה הסחיטה פרי, היינו כאשר היא הובילה את קרבן העבירה לידי ביצוע המעשה מפני האיום או הטלת האימה. בענייננו, הורשע הנאשם בחלופה המחמירה שהעונש המירבי שנקבע לצדה עומד על תשע שנות מאסר. לנתון זה משמעות בעת בחינת הענישה המוסכמת.

להלן מספר דוגמאות מהפסיקה לשם המחשת הדברים:

בע"פ 3988/09 **זוהר נ' מדינת ישראל** (11.2.2010) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של מי שהורשע בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, לאחר שמיעת ראיות והותר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר. באותו מקרה מדובר במי שהיה עובדו של המתלונן אותו סחט באיומים משך שלוש שנים וקיבל מידיו סך של למעלה מ- 500,000 ₪.

בע"פ 3791/18 **לוי ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.18), נדון מקרה שבו נאשמים איימו על המתלונן כי יפגעו בו פיזית במידה ולא יחזיר חוב לכאורי שהוא חב לשותפו לעסק. הנאשמים הורשעו על סמך הודאתם בעבירה של סחיטה באיומים על רקע עסקי. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם הענישה ההולם נע בין 18 ל-48 חודשי מאסר, והטילה על שני הנאשמים, בעלי עבר פלילי מכביד, עונש של 28 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את ערעורם של הנאשמים על חומרת העונשים.

בע"פ 357/15 **כעאבנה נ' מדינת ישראל** (6.5.15), התקבל ערעורו של נאשם שהורשע, לאחר הליך הוכחות, בעבירה של סחיטה באיומים, אשר נמשכה **כחודש**. במקרה הנדון סחט הנאשם באיומים את המתלונן בכך שאיים שיפרסם צילומים אינטימיים שלו עם אישה שאיננה אשתו. יודגש כי הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ועברו הפלילי היה מכביד. בית המשפט המחוזי קבע בעניינו מתחם ענישה שנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער, והעמידו על 30 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 2048/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.11.2018) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא והותר על כנו עונש של 22 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם ואחר (קטין) הטילו אימה על המתלונן שהיה חייל סדיר וסחטו ממנו במספר מקרים סכומי כסף שונים שהסתכמו בכ-21,000 ₪.

39. בשים לב לכך שבעניינו מדובר במספר אירועים, ובהתחשב במאפייניהם, לרבות העובדה כי נעשו בצוותא, אני סבור כי העונש שהוסכם אינו חורג מטווח הענישה הנוהגת במקרים דומים. בנוסף, אני רואה להפנות לפסיקת בית המשפט העליון הנוגעת לחשיבותו, מעמדו ותפקידו של מוסד הסדר הטיעון, ועל הזהירות שבה יש לנקוט שעה שבאים לדחותו. כך לדוגמה בע"פ 1281/06 **בורשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד סב(4), 100 נאמר כי:

"נושא אישורם ודחייתם של הסדרי טיעון - הן במישור העקרוני והן במישור הפרטני - שב מובא להכרעתו של בית משפט זה. לא פעם מעורר הוא דילמות קשות, ותמיד- מצריך הוא עריכת איזון זהיר, מחושב ועדין בין מכלול השיקולים הצריכים לעניין. ההתייחסות להסדרי טיעון בשיטתנו עברה עם השנים שינויים והתפתחויות. לאחר שהנושא נבחן בפסיקתנו פעם ועוד פעם, דומה כי אין כיום חולק כמעט על כך שהשימוש בכלי זה הינו בעל יתרונות ניכרים ועל כך שככלל יש בעריכתם של הסדרי טיעון כדי לקדם את האינטרס הציבורי, כמו גם על כך שממילא, במציאות שעמה מתמודדת מערכת המשפט בישראל ובהתחשב בעומס הרב המוטל הן על בתי המשפט, הן על יתר הנוגעים בדבר, הסדרי טיעון מהווים כלי מרכזי במלאכת אכיפת החוק - כלי הכרחי על מנת שהמערכת כולה תוכל לשאת במשימות המוטלות על כתפיה.

לצד זאת, אין ולא ניתן להתעלם מהקשיים ומהסיכונים הבלתי מבוטלים שטומן בחובו מוסד זה, ובין היתר מהחשש מפני הרשעת חפים מפשע, מהחשש מפגיעה באינטרס הציבורי להענשת עבריינים ומפגיעה בעיקרון הבסיסי של שוויון בפני החוק. משמעות הדברים הינה אפוא כי עריכת הסדר טיעון לא תהיה נכונה בכל מקרה ולא "בכל מחיר", ומכאן הצורך בבחינה, בדיקה ושקלול זהירים ואחראיים - הן מצד הצדדים, הן מצד בית המשפט שלאישורו מובא ההסדר".

40. נוכח חשיבותו של מוסד הסדר הטיעון ושיקול הדעת הרחב המסור בידי הרשויות בכל הנוגע לקבלת

החלטות הנוגעות להסדרי טיעון, נמנע בית המשפט על פי רוב להתערב בהחלטות רשויות התביעה, וזאת למעט במקרים חריגים שאינם מתקיימים בענייננו. הדברים נכונים שבעתיים שעה שמדובר בהסדר סגור, הקובע עונש מוגדר וספציפי, שאז התערבותו של בית המשפט נעשית במשורה יתרה (ראו ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל (20.4.2016) וע"פ 5310/12 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2012)).

41. לכל האמור לעיל יש להוסיף את הודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום, המבטאת נטילת אחריות מצדו על מעשיו ואשר הובילה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. נכון הוא שהודאה זו ניתנה לאחר שהחלה שמיעת הראיות והתקיימו מספר דיוני הוכחות. יחד עם זאת, נוכח היקפו של התיק ומספר עדי התביעה שצפויים היו להעיד, הודאתו של הנאשם הביאה לחיסכון לא מבוטל בזמן שיפוטי יקר.

בחנתי גם את הרשעותיו הקודמות של הנאשם, כפי שהן משתקפות מרישומי הפלילי (מע/1) ומצאתי כי העונש המוסכם נותן ביטוי גם לעברו הפלילי.

42. סיכומי של דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 39 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 23.6.2021.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים עבירה של סחיטה באיומים ויורשע בגינה.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים עבירת איומים ויורשע בגינה.

ד. פיצוי למתלונן איאד זרעיני בסך 15,000 ₪ שישולם באמצעות המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות עד ליום 1.5.2023.

פיצוי למתלונן עיסא גדיר בסך 15,000 ₪ שישולם באמצעות המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות עד ליום 1.5.2023.

פיצוי למתלונן דורגאם רושרוש בסך 7,000 ₪ שישולם באמצעות המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות עד ליום 1.5.2023.

פיצוי למתלונן עטאללה עפונה בסך 7,000 ₪ שישולם באמצעות המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות עד ליום 1.5.2023.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הנוכחים.